

1

Yutulmuş Harvey

Büyük gri canavar Şubat, Harvey Swick'i canlı canlı yutmuştu. Bu boğucu ayın midesine gömülmüş olan Harvey, soğuk kıvrımlar arasından Paskalya'ya çıkış yolunu bulup bulamayacağı konusunda endişeliydi.

Pek umutlu sayılmazdı. Saatler ağır ağır ilerlerken o denli sıkılmış olacaktı ki, büyük olasılıkla bir gün nefes almayı bile unutacaktı. Belki o zaman insanlar, böyle iyi bir çocuğun, yaşamının baharında neden yitip gittiğini merak etmeye başlardı. Büyük bir dedektif, Harvey'nin yaşamından bir günü deneyimlemeye karar verene dek de aydınlanamayacak bir sır olurdu bu.

İşte ancak o zaman, korkunç gerçek ortaya çıkardı. Dedektif, önce kasvetli sokaklardan geçerek Harvey'nin her sabah okula gittiği yolu izleyecekti. Sonra, Harvey'nin sırasına oturup, tarih ve fen öğretmenlerinin acınası tekdüzelikteki derslerini dinleyecek ve kahraman çocuğun gözlerini nasıl açık tutabildiğine şaşacaktı. Sonunda, boş geçen günün ardından dedektif bu kez eve dönüş yolunu kat edecekti. Sabah yola çıktığı noktaya vardığın-

da, insanlar –tıpkı sabah yaptıkları gibi– Harvey gibi tatlı bir çocuğun neden öldüğünü soracaklardı. Dedektif başını iki yana sallayıp, “Çok basit,” diyecekti.

“Yaaa?” diye soracaktı meraklı kalabalık. “Anlatın öyleyse.”

Dedektif, gözyaşlarını silerken, “Harvey Swick’i, büyük gri canavar Şubat yutmuş,” diye yanıtlayacaktı.

Gerçekten de canavar bir aydı bu: Boğucu ve sıkıcı bir ay. Noel’in acı tatlı anıları Harvey’nin belleğinde unutulmaya yüz tutmuştu; yazın güzellikleri henüz masal kadar uzaktı. Bir bahar molası vardı kuşkusuz; ama ne kadar ilerideydi? Beş hafta mı? Altı mı? Harvey’nin matematikle arası pek iyi olmadığından günleri hesaplama ya çalışmaktan –ve başaramamaktan– vazgeçti. Tek bildiği, güneş onu kurtarmaya gelene kadar canavarın mi-desinde çoktan eriyip gitmiş olacağıydı.

Odaya girip de, onu, penceredeki yağmur damlalarının art arda süzülüşünü izlerken bulunca, “Orada oturup zamanını boşa harcamamalısın,” dedi annesi.

“Yapacak daha iyi bir işim yok ki,” dedi Harvey, başını bile çevirmeden.

“Pekâlâ yararlı bir şeyler yapabilirsin.”

Yararlı mı? Harvey irkildi. Bu, ağır işin bir başka ifadesiydi. Mazeretler sıralayarak yerinden fırladı. Daha

bunu yapmamıştı, *şunu* yapmamıştı. Ama, çok geçti.

“Bu odayı toplamakla başlayabilirsin,” dedi annesi.

“Ama...”

“Oturup günlerin geçmesini bekleme, tatlım. Yaşam çok kısadır.”

“Ama...”

“Aferin sana.”

Annesi odadan çıkınca, Harvey çevresine bakıp homurdandı. Dağınık bile değildi oda. Bir iki oyun çevreye yayılmış, birkaç çekmece açık kalmış, birkaç giysi sarkmış. Her şey çok iyi görünüyordu.

“*On* yaşındayım,” dedi kendi kendine (Kardeşi olmadığı için sık sık kendi kendine konuşurdu). “Yani, çocuk sayılmam. Sırf *o* söylüyor diye odamı toplamak zorunda değilim. Çok sıkıcı bir iş.”

Artık mırıldanmıyor, yüksek sesle konuşuyordu.

“Benim istediğim... Benim istediğim...” Aynanın karşısına geçip sordu. “*Ne* istiyorum ben?” Karşısındaki düz sarı saçlı, kalkık burunlu, ela gözlü oğlan başını salladı. “Ne istediğimi bilmiyorum,” dedi. “Tek bildiğim, bir an önce eğlenceli bir şeyler yapmazsam, öleceğim. Evet, kesinlikle öleceğim!”

Henüz sözünü bitirmemişti ki, pencereden bir gü-rültü geldi. Ani bir rüzgâr dalgası cama şiddetle vurdu; sonra bir daha, bir daha vurdu ve Harvey’nin aralık kaldığını fark etmediği pencere, birden açılıverdi. Soğuk

yağmur damlaları Harvey'nin yüzüne çarptı. Gözlerini kısarak zorlukla ilerledi ve bu kez mandalın yerine oturduğundan emin olarak pencereyi kapamaya çalıştı.

Rüzgâr lambayı sallamıştı. Harvey arkasına döndüğünde, tüm oda çevresinde sallanıyor gibiydi. Işık, bir Harvey'nin gözlerini kamaştırıyor, bir karşı duvara vuruyordu. Ama, göz kamaştırmayla duvara vurma arasında, odanın tam ortasını aydınlatıyordu ve orada, şapkasındaki yağmur damlalarını silkeleyen bir yabancı duruyordu.

Zararsız birine benziyordu. Harvey'den olsa olsa on beş santim uzundu. Bedeni sıksa, teni dikkati çekecek kadar sarıydı. Komik bir kılığı vardı. Gözlüklüydü ve sırtıyordu.

“Kimsiniz siz?” diye sordu Harvey, bu davetsiz konuyu dışarıya nasıl çıkaracağını düşünürken.

“Öfkelenme,” dedi adam. Süet eldivenlerinden birini çıkardı ve Harvey'nin elini sıktı. “Adım Rictus. Sen de Harvey Swick'sin, değil mi?”

“Evet...”

“Bir an için yanlış eve geldiğimi sandım.”

Harvey'nin gözleri, Rictus'un sırtısına takılmıştı. Eksiksiz iki sıra parlak dişle dolu ağız, bir köpekbalığınıniki kadar kocamandı.

Rictus gözlüğünü çıkardı, yağmurdan sırlıklam olmuş ceketinin cebinden bulduğu mendille gözlük camlarındaki yağmur damlalarını silmeye başladı. Ya adam-

dan ya da mendilden, hiç de hoş olmayan bir koku yayılıyordu. Doğrusu, iğrenç bir kokuydu bu.

“Kafandan sorular geçiyor, farkındayım,” dedi Rictus. “Evet.”

“Sor bakalım. Saklayacak bir şeyim yok benim.”

“Pekâlâ. Her şeyden önce, içeriye nasıl girdin?”

“Tabii ki, pencereden.”

“Sokaktan çok yüksektir burası.”

“Uçabilen biri için değil.”

“Uçabilen mi?”

“Elbette. Yoksa böyle berbat bir gecede dışarıda nasıl dolaşabilirim? Ya uçacaksın, ya da bir sandalın olacak. Şiddetli yağmurlarda biz kısalar çok dikkatli olmak zorundayız. Yanlış bir adımda suyun içinde buluveririz kendimizi.” Rictus, Harvey'yi şakacı gözlerle süzdü. “Sen yüzer misin?”

“Yazları, arada sırada,” diye yanıtladı Harvey. Uçma konusuna geri dönmek istiyordu.

Ama Rictus, konuşmayı tümüyle başka bir yöne çekti. “Böyle gecelerde bir daha hiç yaz *olmayacakmış* gibi gelmez mi?” dedi.

“Kesinlikle evet,” dedi Harvey.

“İç çekişlerini kilometrelerce öteden duydum ve kendi kendime dedim ki, *işte* tatile gereksinimi olan bir çocuk.” Rictus saatine göz attı. “Eğer zamanın varsa tabii.”

“Zaman mı?”

“Bir gezinti için, çocuğum, bir gezinti için! Sana bir macera gerek, genç Swick. Bu dünyanın... *Bu dünyanın dışında* bir yerde.”

“Kilometrelerce uzaktayken, iç çekişimi nasıl duya bildin?” diye merak etti Harvey.

“Nene gerek canım. Duydum işte. Önemli olan bu.”

“Bir tür büyü mü bu?”

“Belki.”

“Neden anlatmıyorsun?”

Rictus gözlerini kısarak Harvey’ye baktı. “Bu kadar meraklı olmak senin için pek iyi değil de ondan,” dedi. Gülümsemesi azalır gibi oldu. “Eğer yardım *istemiyorsan*, bana göre hava hoş.”

Sonra pencereye yöneldi. Rüzgâr hâlâ cama vuruyor, sanki yeniden odaya girip, yabancıyı götürmek için can atıyordu.

“*Bekle!*” dedi Harvey.

“Niçin?”

“Özür dilerim. Artık soru sormayacağım.”

Rictus, eli pencere mandalındayken aniden durdu. “Hiç mi?”

“Söz veriyorum,” dedi Harvey. “Dedim ya, özür dilerim.”

“Diledin, diledin.” Rictus dışarıdaki yağmura baktı. “Gündüzlerin hep günlük güneşlik, gecelerin de harikalarla dolu olduğu bir yer biliyorum,” dedi.

“Beni oraya götürebilir misin?”

“Soru yok demiştik evlat. Anlaşmıştık.”

“Ah, evet! Özür dilerim.”

“Özrünü kabul ediyorum. Konuştuğunu unutacağım ve bak ne diyeceğim: Eğer istersen, yeni bir konuk için yerleri olup olmadığını öğrenebilirim senin için.”

“Çok sevindir.”

“Ama, hiçbir şey için garanti vermiyorum,” dedi Rictus, pencerenin mandalını çevirirken.

“Anladım.”

Rüzgâr birden şiddetlendi ve pencere kanadını ardına kadar açtı. Lamba delice sallanmaya başladı.

“Beni bekle,” diye bağırdı Rictus, yağmurun ve rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak.

Harvey, ona yakında mı döneceğini soracaktı ki, kendini tam zamanında tuttu.

“*Soru yok evlat!*” dedi Rictus. Rüzgâr paltosunu şişirmişti. Siyah bir balon gibi yükseldi ve aniden pencereden süzülüp gidiverdi.

“*Sorular kafu karıştırır. Dilini tut ve karşına çıkacakları bekle!*” diye bağırdı uzaklaşırken.

Rüzgâr adamı götürürken paltosunun balonu, yağmurlu gökyüzünde siyah bir ay gibi yükseliyordu.